

Mogens Gistrups tale om skattesagernes antal

Taler

Mogens Gistrup
Partileder for
Fremskridtspartiet

Dato

23. januar 1974

Sted

Folketinget, Christiansborg

Omstændigheder

1. Behandling af forslag til lov om skattesagernes antal.

Nationaløkonomisk er Danmarks vigtigste og alvorligste problem i dag, at vi anvender vor arbejdskraft, vor vigtigste ressource, aldeles forkert. Vi bruger flere og flere mennesker år for år til at sidde og rasle med papirer og skemaer og blanketter og udfylde og sende frem og sende tilbage og skrive op og skrive ned og skrive hen. Det er den udvikling, Fremskridtspartiet ønsker at bryde. Det er et nybrud i dansk lovgivning, og derfor skal man ikke undre sig over, at man, første gang man præsenterer et sådant nybrud, bliver mødt med en modtagelse, som dette forslag har fået.

Skal der virkelig gøres noget effektivt for at få arbejdskraften ført over til anvendelse i produktionen af trivselsskabende goder, i stedet for at den bliver brugt til mere og mere perfektionistisk skema- og blanketudfyldelse, noget, der til syvende og sidst spiller så ringe en rolle i livet, ja, så må man gå den vej, som vi foreslår her.

Hr. Gudme siger, forslaget er primitivt formuleret fra vor side. Ja men det er jo netop også det, der er meningen. Vi skal meget gerne nå frem til lovregler, som er klare og enkle og forståelige for hele befolkningen, så man præcis ved, hvad man har at rette sig efter. Derfor er det bevidst primitivt formuleret. Vi opfatter det ikke som hr. Gudme som noget nedsættende at formulere et lovforslag primitivt. Vi opfatter det i allerhøjeste grad som en ros, at vi i nogle få sætninger kan formulere et princip, som er dækkende for langt størstedelen af familierne her i landet.

Sandheden er, at man i denne sal forestiller sig en helt, helt anden

skattevirkelighed end den, der gælder både for de af hr. Poul Dam omtalte medborgere og for andre medborgere. Det er simpelt hen således, at den miserable skattelovgivning, man har lavet herinde i dette ting, er af en sådan art, at vi ganske roligt kan gå ud fra, at 90 pct. eller flere af de selvangivelser, der skal udfyldes i den kommende måned, bliver forkerte på det ene, på det andet eller på det tredje område. Man kan under alle omstændigheder sætte spørgsmålstegn både ved det ene og ved det andet.

Vi ved alle sammen, hvordan det går i familieøkonomien, når man får breve fra skattevæsenet. Hvis folk ikke har svaret inden 7 dage eller inden 4 dage eller inden 14 dage, så går man ud fra, at det er i orden, som skattevæsenet skriver, mens omvendt skattevæsenet har disse mange, mange år, hvori det kan omregulere folks ansættelser.

Nu har mange af ordførerne været inde på, og finansministeren var det også, at det skulle øge retfærdigheden i skatteligningen her i landet, når skattevæsenet kan komme et år eller to eller tre eller fire efter og lave om. Sådan fungerer det slet ikke i praksis. I praksis fungerer det på denne måde: man finder frem til en købmand og siger: der har ikke været kasseafstemning den dag, hvor din kone så dronningen blive gift i fjernsynet, og derfor er situationen den, at du simpelt hen må affinde dig med, at vi forkaster dit regnskab og forhøjer din indkomst, en privatforbrugsforhøjelse med 20.000 kr., 50.000 kr., 60.000 kr. Købmanden kan flere år efter overhovedet ikke komme med nogen berettigede indsigelser imod det, og det bliver uden videre taget til følge. I den ene kommune er man lidt mere large, i den anden kommune lidt mere restriktiv. Der kommer et væld af uretfærdigheder ind i det.

Det næstvæsentligste er, at når så disse sager bliver behandlet, så er der jo et personaleforbrug af den anden verden. Folk føler sig jo trådt over tærne. De kan ikke finde ud af, om det er ligningen fra 1970 eller 1972, eller hvad der er tale om, de føler bare, det er uretfærdigt, når man kommer med sådan noget gammelt noget. De kommer op og ser den kødrand af folk, der sidder deroppe af embedsmænd, som skal behandle deres sager. De klager til landsskatteretten, og sagerne går frem og tilbage fra det ene kontor til det andet kontor. Alle disse mange kontorbehandlinger medfører ikke, at sagerne bliver retfærdigere last, at ligningen bliver rigtigere, men blot et fejlforbrug af arbejdskraft både i den offentlige sektor og i den private sektor, så længe man fortsætter med at behandle sager på den måde.

Der må en ny tænkning til heroverfor. Vi har tilstrækkelig mange gange her i dette høje ting har det, som vi nu hørte igen i dag fra hr. Jens Foged, fra hr. Hagen Hagensen, fra hr. Børge Johansen om, at vi skal bare håbe på, at antallet af skattesager falder, og at finansministeren nok er godt på vej til at gennemføre ordninger, sådan at antallet af skattesager falder. Men hvad er realiteterne! Ar efter år bliver der flere og flere skattesager. Hvad er det, finansministeren kommer til finansudvalget med? Er det glædelige meddelelser om, at nu kan han spare på antallet af ansatte i landsskatteretten? Nej, det er hele tiden: der skal ansættes flere og flere. Systemet bliver mere og mere håbløst at få til at fungere, og derfor bliver det nødvendigt med nytænkning. Det er ikke nok bare med fromme tanker som hr. Jens Fogeds eller hr. Hagen Hagensens om, at det nok bliver bedre. Det giver slet ikke nogen kontakt med virkeligheden at flyve helt derop på skyerne, som Socialistisk Folkepartis ordfører gjorde, idet han sagde, at vi nok bare skal have en bedre skattemoral her i landet. Ja men færdes hr. Poul Dam da aldrig nogen sinde ude i dette land og ser, hvordan skattemoralen bliver dårligere og dårligere dag for dag, uge for uge, måned for måned? Troen på, at man bare ved at besværges noget herindefra kan opnå en højere skattemoral, er da aldeles forfejlet.

Hr. Gudme og hr. Kaj Hansen var inde på, at vi da bare kan lave bedre skatteregler. Det har vi jo også hørt i årevis. Men det er umuligt i et moderne samfund at lave et ordentligt indkomstskattesystem. Det kan man lige så godt forstå én gang for alle: det kan ikke lade sig gøre. I et samfund, der markedsmæssigt åbner for landegrænserne, hvor man specialiseres mere og mere, er det aldeles umuligt at gennemføre noget som helst indkomstskattesystem, som på nogen som helst måde kan komme til at fungere bare med tilløb til at være rimeligt og retfærdigt. Og det vil blive værre og værre, efterhånden som tingene udvikler sig.

Det er røster og tanker fra fortiden, når hr. Gudme eller hr. Kaj Hansen tror, at man kan lukke hullerne i skattelovene eller på anden måde gribe ind.

Kristeligt Folkepartis ordfører, hr. Heinesen og hr. Kaj Hansen var inde på, om dette ikke ville være en begunstiggelse af intelligenseliten eller til fordel for dem, som meget har disse klasse modsætninger, som man jo altid spiller op med, når man kommer ind på at diskutere skattelovsforslag. Men det har jo heller ikke noget at gøre med skattevirkeligheden, som den virkelig fungerer. Dette

lovforslag er bestemt ikke nogen begunstiggelse af intelligenseliten, hvis skattesager jo normalt drejer sig om væsentlig større beløb end de sølle 40.000 kr., som omhandles i dette forslag, som blot er nødvendigt, for at der kan blive en tilstrækkelig bred kreds ud over landet, som kan føle tryghed.

Hr. Heinesens opfattelse af, at det specielt skulle være til fordel for de selvstændige erhvervsdrivende, har heller ikke noget på sig, idet det selvfølgelig er op til skattevæsenet at tilrettelægge sin praksis sådan, at man ikke specielt tager lønmodtagerne først, at man ikke følger det af hr. Poul Dam så levende beskrevne Parkinsons princip.

Dette forslag opfordrer ikke på nogen som helst måde til snyderi. Det er et forslag, som hidfører, at folk ikke kommer ud for ændringer, der føles som urimeligheder i familieøkonomien, uden at det kommer til at koste staten en øre, på en måde, så vi nationaløkonomisk får overført arbejdskraften til at tage sig af væsentlig fornuftigere ting. Det er et forslag, der modsat andre skatteforslag er formuleret således, at dets indhold i detaljer meget hurtigt vil blive folkeligt fælde-seje, således at alle og enhver ved, hvad loven indeholder.

Hr. Heinesen har selvfølgelig ret i, at man kan sige som altid, når der kommer forenklingsforslag med skarpe grænser: ja men hvad nu med forskelsbehandlingen af den skatteyder, hvis skatteefterskrav bliver på 40.500 kr., i forhold til den skatteyder, hvis skatteefterskrav bliver 39.500 kr.? Ja men det er simpelt hen forudsætningen for, at vi kan forenkle og undgå disse pertentligheder, at vi accepterer, at der drages sådanne grænser. Det må simpelt hen være et led i lovgivningsteknikken.

Finansministeren var inde på – og det var hr. Gudme og hr. Hagen Hagensen også – at det kunne da ikke gælde de strafbare handlinger. Jo, hr. finansminister, for som grænserne går i Danmark på skatteområdet, så er de, der er strafbare, når man skal anvende den klassiske strafferets formuleringer, rengøringskonen, der ikke agter at opgive, hvad hun har tjent, det er de mennesker, som lejer et sommerhus ud eller arbejder på selvbyggeri el. lign. Det er absolut dem, der socialt set er stærkest grund til at hjælpe, mens derimod de, der ikke er strafbare, det er netop intelligensreserven, det er netop dem, der manipulerer med regnskaberne. Derfor er det helt rigtigt, at både strafbare og ikke-strafbare handlinger er med.

Kilde

folketingstidende.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Folketingstale, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mogens-glistrups-tale-om-skattesagernes-antal>